

POSTANOWIENIE

Dnia 19 lipca 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Leszek Bielecki

w sprawie z powództwa A. J.
przeciwko Ośrodkowi Pomocy Społecznej w S. jako następcy prawnemu
Dziennego Domu Pobytu w S.
o odszkodowanie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu 19
lipca 2023 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego w
Świdnicy
z dnia 3 czerwca 2022 r., sygn. akt VII Pa 25/22,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

[mc]

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Świdnicy VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z 3 czerwca 2022 r., VII Pa 25/22, oddalił apelację pozwanego Ośrodka Pomocy Społecznej w S. wniesioną od wyroku Sądu Rejonowego w Świdnicy z 23 marca 2022 r., IV P 229/21, zasądzającego na rzecz powódki A. J. kwotę 15.267,97 zł tytułem odszkodowania za niezgodne z prawem rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia.

Pozwany zaskarżył powyższy wyrok skargą kasacyjną w całości. Wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej wskazując na jej oczywistą zasadność. W jego ocenie orzeczenie Sądu drugiej instancji zostało wydane w wyniku licznych naruszeń

prawa o charakterze kwalifikowanym i jest sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami prawa oraz ugruntowaną wykładnią art. 52 § 1 pkt 1 k.p., oraz oparte na niewłaściwym zastosowaniu art. 52 § 2 k.p. w zakresie niezachowania wymogu formalnego, tj. jednomiesięcznego okresu dla rozwiązania umowy o pracę. Spowodowało to wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia na skutek wadliwego określenia podmiotu, którego oświadczenia woli, oświadczenia wiedzy mają znaczenie dla ustalenia o prawidłowości działań o skutkach prawnych tj. bez uwzględnienia art. 7 ust. 3 ustawy o pracownikach samorządowych. Waga naruszeń i wpływ na treść orzeczenia powodują, że orzeczenie jest jednoznacznie wadliwe w takim stopniu, iż nie może się ostać. Sąd drugiej instancji naruszył w ten sposób art. 52 § 1 pkt 1 k.p. w związku z art. 30 § 4 k.p., art. 52 § 1 pkt 1 k.p., art. 52 § 2 k.p., a także art. 382 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.

Skarga kasacyjna, jako szczególny środek zaskarżenia, służy realizacji interesu publicznego w sprawowaniu wymiaru sprawiedliwości. Funkcje postępowania kasacyjnego powodują, że wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania oraz jego uzasadnienie powinny koncentrować się na wykazaniu, iż w konkretnej sprawie zachodzą okoliczności przemawiające za interwencją Sądu Najwyższego. Rozpoznanie skargi kasacyjnej następuje tylko z przyczyn kwalifikowanych, wymienionych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c. i tylko w przypadku przekonania Sądu Najwyższego przez skarżącego, za pomocą jurydycznej argumentacji, że zachodzi publicznoprawna potrzeba rozstrzygnięcia sformułowanego w skardze zagadnienia prawnego przy jej merytorycznym rozpoznawaniu.

Powołując się w skardze kasacyjnej na przesłankę przedsądu, jaką jest jej oczywista zasadność, należy w motywach wniosku zawrzeć wywód prawny wyjaśniający, w czym wyraża się owa oczywistość i przedstawić argumenty na poparcie tego twierdzenia (postanowienia Sądu Najwyższego: z 26 kwietnia

2006 r., II CZ 28/06, LEX nr 198531; z 10 sierpnia 2006 r., V CSK 204/06, LEX nr 421035; z 9 stycznia 2008 r., III PK 70/07, LEX nr 448289; z 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07, LEX nr 448205; z 3 kwietnia 2008 r., II PK 352/07, LEX nr 465859 i z 5 września 2008 r., I CZ 64/08, LEX nr 512050). O ile dla uwzględnienia skargi wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla przyjęcia skargi do rozpoznania niezbędne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, polegającej na jego oczywistości widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczegóły czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia (postanowienia Sądu Najwyższego: z 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274; z 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, LEX nr 375616; z 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, LEX nr 453107; z 9 maja 2008 r., II PK 11/08, LEX nr 490364; z 21 maja 2008 r., I UK 11/08, LEX nr 491538 i z 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, LEX nr 494134). W judykaturze podkreśla się, że przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (postanowienia Sądu Najwyższego: z 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02, OSNP 2004 nr 13, poz. 230; z 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07, LEX nr 442743; z 11 kwietnia 2008 r., I UK 46/08, LEX nr 469185 i z 9 czerwca 2008 r., II UK 37/08, LEX nr 494133).

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy należy stwierdzić, że skarżący nie wykazał istnienia powołanej przez siebie przesłanki przedsądu. Nie uzasadnił bowiem w stosownym wywodzie, że wniesiona skarga jest oczywiście uzasadniona, zaś swoje wywody oparł w przeważającej mierze na kontestowaniu ustalonego w sprawie stanu faktycznego.

Kwestie związane z ustaleniem momentu rozpoczęcia biegu terminu miesięcznego z art. 52 § 2 k.p. były wielokrotnie rozstrzygane w orzecznictwie Sądu Najwyższego. Miesięczny termin rozpoczyna się od chwili, w której pracodawca uzyskał w dostatecznym stopniu wiarygodne informacje uzasadniające jego

przekonanie, że pracownik dopuścił się czynu naganego w stopniu usprawiedliwiającym niezwłoczne rozwiązanie z nim umowy o pracę, to znaczy ciężkiego naruszenia obowiązków pracowniczych, o którym mowa w art. 52 § 1 pkt 1 k.p. Termin ten nie jest przeznaczony dla ustalania (prowadzenia postępowania wyjaśniającego) przez pracodawcę, czy pracownik w ogóle dopuścił się określonego czynu oraz jaki jest stopień jego naganności, lecz ma służyć zastanowieniu się i podjęciu decyzji przez pracodawcę, który wie już, że określony czyn został popełniony oraz jakie są towarzyszące mu okoliczności (tak m.in. Sąd Najwyższy w wyroku z 16 lipca 2021 r., I PK 204/19, Legalis nr 2538032). Sąd Okręgowy prawidłowo uznał, że za punkt odniesienia biegu terminu z art. 52 § 2 k.p. uznaje się moment zapoznania się przez pracodawcę z niedoborem inwentaryzacyjnym, jako finałem prac komisji, tj. 15 marca 2021 r. Powyższe potwierdza fakt, że 17 marca 2021 r. pracodawca wystosował do powódki ostateczne wezwanie do zapłaty. Prawidłowo zatem Sąd powszechny uznał, że złożenie powódce oświadczenia o rozwiązaniu umowy o pracę w dniu 24 kwietnia 2021 r. było sprzeczne z art. 52 § 2 k.p.

Powyższe oznaczało, że skarga kasacyjna nie spełniła przesłanek wymaganych do przyjęcia jej do merytorycznego rozpoznania, ponieważ powołane w niej twierdzenia i wątpliwości w istocie rzeczy ograniczały się do polemiki z ustalonym stanem faktycznym oraz jego oceną prawną.

Z przytoczonych względów, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

[mc]

(r.g.)

